



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theophili Bernardini E Societate Iesv De Religiosæ Perseverantiae Præsidiis Libri XI. ...

Bernardin, Théophile

Antverpiae, 1622

18. De contemplatione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47032)

visus, interdum ab eis quæ sunt auditus, vel aliorum inchoetur, tum deinceps ex vno in alium sit frequens transfultus, non alia quam rerum ita postulantium lege seruata.

C A P V T XVIII.

De contemplatione.

Quid sit contemplatio, & quomodo à meditatione distinguatur, videtur vel solo nomine præferri: quippe contemplari, est attentius contueri, & contemplatio quidam est contentior intuitus, qui (quantum ad rem nostram facit) in res diuinas, aut sacras, quasi in conspectu diuinæ maiestatis, ex aliquo sacro fine perdurat, fermeque admiratione atque amore continetur. Ergo contemplantis animus, quasi obtutu in vno defixus hæret, eiusdemque perfectionis ac pulcritudinis ardenti amore absorptus, ab ea non recedit, videt, nec videndo satiatur, & quo penitiùs videt, eo magis ad videndum inardescit! Cum tamen meditatio ratiocinatione ex vno in aliud feratur, & rebus aut affectibus varijs inquirendis, cum labore inuigilet.

Est autem duplex contemplatio, perfectior vna, altera imperfectior: imperfectior est, quæ mysterium aliquod, vel virtutem, aut personam paulatim partiteq; contemplatur, modò hanc, modò illam partem amore dignam contemplando vel admirando. Quod contemplationis genus, ad applicationem sensuum proximè accedit; quippe velut illa, paulatim ex vno transit in aliud; ab ea verò recedit, quòd applicatio sensuum ea omnia & sola vestiget, quæ sensibus mouendis apta sunt, contemplatio verò his omissis alia præstantiora se Ætat, in personas, in res, in honesti, decori, perfecti, rari, admirabilis, occulti, iusti, æterni, & eiusmodi formas intuendas abripitur.

Perfectior verò contemplatio vel tantam varietatem non amplectitur, vel eam totam vno quasi lucis radio collectam comprehensamque speculari: hoc autem facit, dilatione quadam liberrimè circumquaque diffusæ mentis, multa simul eodem contuitu complectentis. Quod profectò donum Dei singulare est, cor dilatantis, sapientiam donantis, intellectum scripturarum & mysteriorum infundentis; ad quòd tamen meditatio frequens & sedula multum conducit, tum vt id prece multa impetrare, mentisq; puritate possit capere, tum etiam vt ipsa frequentatione ad Deum accedendi illustratio euadat: etenim non malè moniti sumus, Accedite ad eum, & illuminamini. Ac quemadmodum si quis tabulam multa rerum varietate depictam sapiùs intuetur, si per amplius aedificij partes omnes collustrat curiosius & frequentius; is facili negotio totius illius picturæ, totius item aedificij vnam sibi ideam animo repræsentat: ita

ita sanè qui frequenter, qui magno sensu aliquam vel Sancti alicuius perfecti-
onem, vel vitæ Christi Domini nostri partem meditatus excusserit, is paulatim
Deo dante id totum vno mentis intuitu comprehendet, & lenissimè in eius con-
templatione acquiescet.

Sed quo latius diffusa, quo penitiùs penetrans, quo celsiùs ad sublimiora e-
recta erit contemplatio, eo mirabiliores pariet effectus, animumque à carnis
& pereuntium rerum omnium contagione secerner. Hæc enim est, per quam,
vbi perfecta fuerit, humana mens in veram spiritus libertatem asseritur; per
quam in hac vita corporis, Angelorum vita viuatur: imò verò iuxta Apostolum
non iam ipsi viuimus, sed viuunt in nobis Christus, in quo sumus, viuimus & spi-
ramus, de tenebris in admirabile eius lumen translati. Hinc perfecta rerum om-
nium harumce, & hominum despicientia, hinc luxuriæ & cupiditatum omnium
triumphatarum plena subiugatio, hinc summa sensuum, motuum, cogitatio-
numque tranquillatio, ad æterna suspensio, & in abrupta cum summa Dei ma-
iestate coniunctio.

Quæ tot & tanta bona, partim & potissimè, munifica optimi Domini Dei-
que nostri liberalitate donantur, partim etiam præstantioris contemplationis
dignitati sunt admodum consentanea: quippe sic contemplans anima, suorum
sensuum, quin & interdum imaginariæ facultatis angustias egreditur, nobilissi-
mis & spiritui conuenientissimis delectationibus pascitur: quid ergo mirum, si
suis & sanctis, & veris, & proprijs oblectationibus delinita, incipiat carnis obli-
uisci; quæ toties, heu! prauis, falsis, alienis voluptatibus inescata, se ipsam & ne-
sciuit & perdidit?

Iam verò caput 26. ex quacumque re quæ Sanctis contigerit, contemplationi
materiam suggeret. Formam verò partim ea quæ in cap. de Memoria, & hinc di-
cta sunt, partim cetera quæ in caput vigesimum consulo distulimus.

C A P V T XIX.

Quàm expedit orationis varia genera intermiscere.

QVod in vsu medicinæ cernimus obseruari, singularum herbarum medica-
mentorumque cognitionem, quanto fieri potest accuratiorem, plurimum
conducere ut tanto aptius perfectiusque permisceri deinceps possint: idem in
his orandi generibus est præstandum, & quo melius singula pernoscentur, eo
expeditiùs & conuenientiùs inter se miscebuntur: nec est instructuosum, quid
ad quod orandi genus referatur, probè nosse; ita enim quid in eo genere faci-
lius, quid ad illud conducatur obseruabis. quod nisi feceris, perpetuò laboribus
in orbem, dum nulla notatione, in incertum delatus & fluctuans, id arripies, id
secta-